

U tyče *aneb Z mých malých Amerik*

Ať mi nikdo neříká, že havrani na tom ořešáku jen tak zbůhdarma posedávali. Klábosili spolu, to se ví! Mohlo jich být tak deset a mleli jeden přes druhého: „Krá-krá, krá-krá-krá!“

„Tak co, vy černí zobáci, skončila už zima, nebo ne?“ zeptal jsem se jich nahlas. Víím, že nejsem ani František z Assisi, ani Jeník ze Zlatovlásky, omluvou mi budiž, že jsem se necítil dvakrát ve své kůži – začátek týdne, jedu do redakce a v redakci pracuji k smrti nerad.

Po mé otázce havrani zmlkli. Chvilí na mě zkoumavě shlíželi a potom jejich vůdce, co trůnil kousek stranou, vyrazil: „Kra-kra-kra! Kra-kra-kra-kra!“ A pak se na mě ..., však víte. Naštěstí jsem stál stranou.

V tu ránu se ozvali i ostatní – už ne rozvážná dlouhá „krá“ jako předtím. Samá krátká.

„Vždyť oni se mi smějou!“ došlo mi.

Do metra stanice Dejvická jsem se vnořil už v náladě.

„Ukončete nástup, dveře se zavírají!“

Vagon z konečné byl teď dopoledne poloprázdný, všichni seděli a ještě pár volných míst zbylo. Úplně vepředu maminka se dvěma holčičkami, tak tři a čtyři roky. Obě se ihned rozběhly drncajícím vozem. Kdykoli ztratily rovnováhu, hledaly oporu u nejbližšího cestujícího. No, zpočátku se všichni tvářili jako vrány, ale postupně – ženy první – na hru přistoupili a holčičky zachytávali. Ta menší, Eminka, se pak pravou rukou chytila tyče uprostřed plošinky na konci vozu a začala kolem ní obíhat. „Kolotoč!“

Silné zabrzdění před stanicí ji srazilo do kolen. Přiskočil jsem, že ji zvednu. „Sama!“ odmítla. A pokračovala v kolotání. Pokaždé, když se ozvalo hlášení vlakového rozhlasu, zastavila se a pozorně naslouchala. Pak si to pro sebe přeříkala, polohlasně, jen název stanice vyrazila nahlas.

„Eminko, co kdybys to zkusila na druhou stranu, aby se ti nezamotala hlava?“ zakonverzoval jsem.

Chvilku na mě zkoumavě koukala, pak udělala čelem vzad a vydala se za levou. „Ne!“ konstatovala po několika otáčkách a vrátila se do směru hodinových ručiček.

„Holky, budeme vystupovat,“ zavolala maminka. Starší byla blízko, přiběhla okamžitě. Eminka se námořnickým krokem vydala dopředu. Cestou, představte si!, ta blondatá potvůrka předstírala, že ztrácí rovnováhu, a s gusem se vrhala na všechny strany. Zvláštní, vybírala si muže. Ti ji – převážně už ochotně a s úsměvem – zachytávali.

Na Můstku, kde vystoupily, je vystřídala starší paní. Kdysi bývala taky holčička, veselá, laškovná... Mládenec, který seděl nejbliž u dveří, vyskočil a beze slova si přesedl na vzdálenější dvoják naproti. Paní se na něho podezřívavě podívala a pak dlouho pečlivě studovala sedadlo, které jí uvolnil. Nakonec si s vítězným výrazem sedla vedle mladíka.

Kontrolní otázka:

Proč jsem nakonec litoval víc holčičky než starou dámu? ■

